

1. KAPITOLA

SOPHIE

ZNÁTE TY LIDI, jimž je paní Štěstěna snad vždycky nakloněna? Ty, kteří se v zaměstnání dočkají povýšení jen díky tomu, že se v práci ukážou? Kteří v tombole vyhrají ty nejlepší ceny nebo na ulici najdou stodolárovou bankovku? Jo, tak já mezi ně nepatřím. Ani nejspíš většina z nás. Paní Štěstěna je totiž pěkně vybírává potvora.

Avšak dnes? Dnes na mě paní Štěstěna konečně upřela zrak. Chtěla bych se jí samou vděčností poklonit. Protože dnes mě během letu do Londýna přeřadili do první třídy. Možná to bylo tím, že prodali víc míst, než kolik lidí dorazilo, a kdo ví, proč si vybrali zrovna mě, ale stalo se. První třída, kotě! Jsem tak nadšená, až na sedadle skoro poskakuju radostí.

A že je to ale krásné sedadlo, potažené měkoučkou smetanovou kůží a obložené dýhovaným dřevem – ačkoli tuším, že z bezpečnostních důvodů se jedná o napodobeninu dřeva. Ne že by na tom záleželo. Sedadlo tvoří samostatnou jednotku, v níž se nachází i místo

na tašku a boty, bar, skutečná lampa na čtení a širokoúhlá televizní obrazovka.

S povzdechem se usadím na místo. Nachází se u okna a od mého souseda mě dělí panel z mléčného skla, které můžu jediným stiskem tlačítka stáhnout. Nebo můžou obě místa tvořit jednu uzavřenou kabinu, kterou od uličky dělí panel z mléčného skla. Připomíná mi to tu kupé ve starobylém luxusním vlaku.

Jsem jedním z prvních lidí na palubě, proto neodolám nutkání a prozkoumám věci, které mi tu připravili: mentolky, měkké ponožky, masku na spaní a – *aaach* – maličkou taštičku s přípravky na péči o pleť. Pak si pohraju se sedadlem, zvednu a zase snížím panel skla – tedy do chvíle, než se ozve zlověstné *cvak*. Panel se zasekne asi pět centimetrů nad přepážkou a už se ani nehne.

S podrážděným povzdechnutím si přestanu hrát s přepážkou, zuju si boty a otevřu menu pro první třídu. Je dlouhé a všechno v něm vypadá lahodně. Panečku, jak se po tomhle zážitku mám vrátit do pekla turistické třídy, v kterém vám dají na výběr leda to, jestli si dáte červené, nebo bílé maso?

Právě zvažuju, jestli si dát před letem koktejl, šampaňské, nebo bílé víno, když uslyším mužský hlas. Je hluboký, britsky úsečný a velmi podrážděný.

„Co dělá ta žena na mém místě?“

Krk mi ztuhne, avšak nevzhlednu. Předpokládám, že mluví o mně. Jeho hlas ke mně doléhá odněkud nade mnou a kromě mě se v první třídě právě nacházejí jen mužští cestující.

Navíc se ten chlap mýlí. Mýlí, *mýlí*. Je to *moje* místo. Kontrolovala jsem to dvakrát, ještě navíc jsem se štípla, znovu si to zkontrolovala a až poté se posadila. Víím, že sedím tam, kde mám – jen netuším, jak jsem